

мо поле; и юще по пататакъ лѣсъ кой-то ся простира даже до крайща-та на острова. На среща въ море-то гледа зритель-ать, Гробный заливъ, послѣ мало на дѣсно, Злополучный мысъ, и по на татакъ въ море-то, въ кое-то ся видять нѣкон пусти и низки островче-та и между другы-те Коенъ дю Миръ кое-то прилича на башница средъ волны-те.

Изъ входа на поле-то, отъ гдѣ-то ся видять толко неща, безпресѣчно планина-та тласка отзивъ на вѣтрове-те, кои-то тресять ближвы-те лѣсове, и шумъ на волны-те, кои-то ся чупять по подводны-те канары. Близъ хижы-те обаче не слышамъ вече никакой громъ, и не гледамъ околъ себе си развѣ брегове правы като стѣны. Нѣкон саморасли древа растать по нхны-те основы, по ямы-те, и даже по верховете имъ, гдѣ-то ся собирать облацы-те. Дождове-те като ся тласкатъ отъ верхове-те на древа-та, украшавать часто зелены-те и черны-те страны на брегове-те съ цвѣтове приличны на небесна-та дуга, и задержавать на полы-те имъ изворцы-те, отъ кои-то ся ражда мала-та рѣка Латаиерска. Молчаніе преглубоко владѣе въ окрестность-та, гдѣ-